

SLAVKO MIHALIĆ VERSEI

A VÁR KAPUI ELŐTT

Nevetve állunk a vár kapui előtt
A várárok fölötti híd épp
    hogy áll
könnyedén betörhetnénk a szárnyas kapun, de
    inkább játsszunk egyet
A falak leomlnának, ha csak rátámaszkodnál
De mi azt fogjuk játszani, hogy az erőd
    bevehetetlen
Kevéske kenyérért, borért, húsért
Ha van a lugas alatt hely
    meg is hálhatunk
Óvatosan, nehogy legyilkoljanak álmunkban
Úgy tűnik, semmivel sem gazdagabbak
    mint mi
Csak van tető a fejük fölött
Van borral teli pincéjük, s vannak disznóóljaik
    tyúkóljaik
És valamilyen szolgálók, szolgálólányok
    és fegyveresek
Ők meg hercegek és hercegnők
És jobban eljátsszák szerepük, mint ahogy mi
    valaha is tudtuk

ARANY TŰZ

A dolgok mind rondább nevei.
 Asztal? Milyen piszkos farkat húz maga után,
 edények, kések, kanalak kötődnek hozzá.
 Eltunyult személy, akinek nincs mondanivalója.

Mégis, ha valamely tárgy mellé állok, némán,
 s megpróbálom elfelejteni, mit tett velem,
 észreveszek benne valamiféle arany tüzet
 nem nagyobbat egy borsószemnél, alig pislákolót.

Tebenned is van titkos átjáró, csúf szekrény.
 Valójában nem akarom tudni, ki utazik ott,
 s azt se, mi a célja, milyen csoport fizeti.
 Csak mi képes elviselni önmagát a csendben, az létezzon.

Virág a vázában? Fésű? Mintha korbácsolnának.
 Éppen mindenki ellensége ennek a világnak?
 Ám amikor fölhasítod a méhet, valami gyönyörű jó ki,
 magzat, aki bizonyosan vala a kezdetek fölött.

MEGHÍVÁS SÖRRE

Eljössz velem a kocsmába egy sörre addig
 Míg átmehetünk az utca túloldalára
 És csörög a zsebünkben néhány pénzdarab
 Melyekről sosem tudni kinek az oldalán állnak
 Amíg van sör és minden hozzávaló
 Ne feledjük a vizet mint legfontosabbat
 Tehát: amíg van ereje folyni a víznek
 S legalább kívülről hasonlít elődjére
 S a kocsmárosnak kedve van ajtót nyitni
 S a kancsal felesége kiengedi az ágyból
 Amíg az ég tartja magát fenn a magasságokban
 S nem enged mérges bosszúállók rohamának
 Amíg lenn eszébe nem jut valakinek meggátolni minket
 S hidegen nem mondja: eleget jártatok át
 Az utcának nem véletlenül van két oldala
 Itt az idő, uraim, hogy elhatározzák magukat

Te, ahogy gondolod, én nem tudok letenni róla
Meghalok, ha nem ihatom ki ezt a poharat
Különben sem tudni, melyik pontból hová jön a vég
Vagy hogy is hívják azt, mikor az ember megszűnik vágyódni

ZŰRÖK ANYJA

Ismerlek, azok közül vagy, akik folyton
elvesztik dolgaikat. Minél jobban törekszel,
hogy minden a helyén legyen, hogy a
pusztulásból valami értelmes szülessen,
annál vétkesebb vagy az értelmetlenségért. Majdnem
valótlanná lettél tehetetlenséged tökélyében,
abban, hogy valamit is megments. Minden kiesik
kezedből, jó szándékod ellenére is. Ilyen magasztos
rendetlenséget hozol létre; általa a rend
végzetes lesz, s halálos. Valóban van valami
isteni abbéli tehetetlenségedben, hogy
véghezvigyél akármilyen elgondolást is. Igaz
ugyan, hogy szétrombolsz, ledöntesz, s én rettegek
a közeledben, de ugyanakkor nem engeded
meg a sorsnak, hogy megvalósítsa alattomos
szándékát. A zűrzavar anyja vagy,
a világ kezdete, aminek még nem látszódik
a célja, de egyszer még tetszhet nekünk.

BOZSIK Péter fordításai

Slavko Mihalić ezen verseit az Ispitivanje tišine (A csönd vallatása) c. kötetéből fordítottam, amely 1990-ben jelent meg a Mladinska knjiga kiadásában. Tkp. két könyvből áll: az új verseket tartalmazó Mozartova čarobna kočija (Mozart varázskocsija) és a különféle válogatásokban szereplő verseket tartalmazó Antologija 100 pjesama (100 vers antológiája) címűből. Ezek a versek az előbbiből valók.

B. P.